

— Hát azért ne haragudj, mert nem érdemes haragosnak lenni... pláne ilyen szép kislánynak, mint te!

— Ugyan, már te is ilyenekkel jössz! — nevetett, engem alaposan meg-hökkentett. Most mit mondjak. Elindultam, megfogtam a kilincset. Vissza-fordultam.

— Hát nézd, ha addig nem találkoznánk, sok boldogságot kívánok a há-zassághoz, aztán majd csak lesz valahogy...

— Igaz is: úgy még sohasem volt, hogy ne legyen sehogy! — nevetett megint, és a tükör felé fordult, haját igazgatta. — A fene törje ki ezt a gu-banc hajamat, egyszer levágom túskezőre! Hát értél már ilyet, sehogy sem akar jól állni!

— Mert mindig csak a hibát keresed. Jó az!

— Affenét!... — És sebtében tupírozni kezdte.

Néztem a tükörben, nem tudtam, mit is mondjak. Végül elbúcsúztam:

— Szóval te vagy a Rózsának a húga... No, jól van... Szia!

— Hát... szevasz, ha már nem maradsz még...

Kikísért a kapuig, ott az ajtóba állt, jobbra-balra nézett, kik járnak az utcán. Fázósan fonta karba kezét.

— Elég ronda szél van...

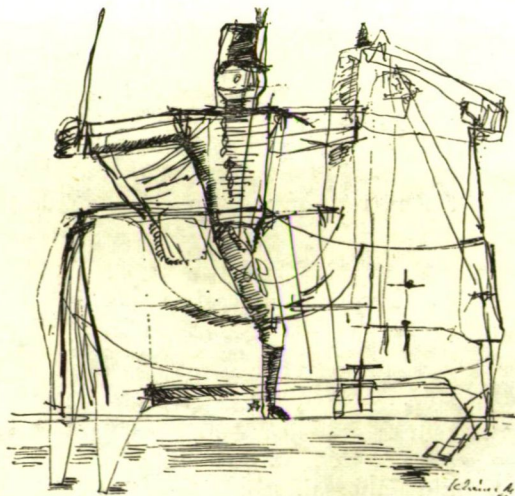
— Ahá... De hát csak jön azért a tavasz...

— Hát... jöhetne már!

Elindultam. Még utánam kiáltotta:

— Aztán jó legyél ám!

— Igen... — mosolyodtam el. — Majd igyekszem...

SCHÉNER MIHÁLY RAJZA